

POSTANOWIENIE

11 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 11 lipca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Syndyka masy upadłości L. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości w L.
z udziałem Syndyka masy upadłości B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
upadłości w W.
o zmianę hipoteki przymusowej,
na skutek skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości L. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości w L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z 20 października 2022 r., XXVII Ca 382/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. zasądza od Syndyka masy upadłości L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w L. na rzecz Syndyka masy upadłości B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca – syndyk masy upadłości L. sp. z o.o. w upadłości w L. – wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie, którym, w wyniku uwzględnienia apelacji uczestnika – syndyka masy upadłości B. sp. z o.o. w upadłości w W. – zmieniono postanowienie Sądu pierwszej instancji i oddalono wniosek o wpis zmiany hipoteki przymusowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym ogólnikowy wywód dotyczący art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz natury skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a także podniósł, że „[n]aruszenia dokonane przez Sąd II instancji w niniejszej sprawie mają charakter rażący i skutkują odebraniem możliwości dokonania wpisu zabezpieczającego interesy Wnioskodawcy, wywodzące się z prawomocnego orzeczenia Sądu opatrzonego w klauzulę wykonalności”, a „[t]ym samym, w wyniku błędnej wykładni przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa, Stronie postępowania odebrano prawo do ochrony swoich praw”. Wnioskodawca stwierdził również, że „[s]trona postępowania nie miała możliwości (zakaz zabezpieczeń z mocy prawa) w terminie powoływanym przez Sąd Okręgowy w Lublinie dokonania spornego zabezpieczenia”. Skarżący nie rozwinął swojego stanowiska; w szczególności nie wyjaśnił, które przepisy – i dlaczego – zostały nieprawidłowo wyłożone przez Sąd drugiej instancji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej

instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaganiom tym nie odpowiada. Skarżący nie przedstawił argumentacji koniecznej do skutecznego powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Poprzestał na ogólnych stwierdzeniach stanowiących wyraz niezadowolenia z wydanego w sprawie postanowienia, a zaniechał zaprezentowania racji, które na tle okoliczności niniejszej sprawy miałyby konkretnie świadczyć o oczywistej wadliwości rozstrzygnięcia – i w korelacji z taką wadliwością: o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W szczególności skarżący nie odniósł się w istocie do przedstawionej przez Sąd Okręgowy argumentacji dotyczącej art. 754¹ § 1 k.p.c. oraz art. 111² § 1 u.k.w.h., a tym samym nie wykazał, by stanowisko tego Sądu było jawnie wadliwe, a w konsekwencji – by w świetle podstaw kasacyjnych wydane w sprawie postanowienie wymagało uchylenia lub zmiany.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono mając na względzie sporne interesy stron, ich wysokość ustalając na podstawie § 5 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

(r.g.)

